

Vader en zoon

Op de motor langs de kust

Jos Lammers

‘Dit verhaal gaat nauwelijks over motorrijden. In ieder geval niet over de wereld van leer, chroom en stoere mannen die dat voor sommigen betekent. Dit verhaal gaat over mij en mijn zoon Michiel. Ik ben zevenenveertig, Michiel is tien wanneer wij in de zomervakantie met de motor langs de kust van Noord-Frankrijk, België en Nederland rijden. In twee weken van Boulogne sur Mer, net ten zuiden van Calais, naar Delft. Een afstand die in diezelfde periode ook te fietsen valt. Wij deden het in negen etappes op mijn bijna tien jaar oude BMW K100 RS.’

In ‘Vader en zoon’ beschrijft Jos Lammers tijdens een gezamenlijke motortocht het gewone leven van een vader en zijn zoon. En wat daaronder verscholen gaat.

Colofon

Tekst en omslagfoto: Jos Lammers.

Overnemen van fragmenten, in welke vorm dan ook, alleen na toestemming.

Vader en zoon is eerder verschenen in de bundel Mooie motorverhalen.

© Copyright van deze uitgave Jos Lammers, Delft 2022.

Druk en distributie Singel Uitgeverijen – Brave New Books.

Ook verkrijgbaar als e-boek.

ISBN 9789464653366

1. Kijken zonder raampjes

“Kan ik vast de tas voor mijn kleren krijgen?” Twee dagen voor we vertrekken legt Michiel stapeltjes onderbroeken, T-shirtjes, sokken, een warme trui, een handdoek, zijn tandenborstel en zijn stripboeken klaar. Voor onze kleren hebben we allebei één tas, die in een zijkoffer van de BMW past. Achterop binden we een waterdichte tas voor onze slaapzakken en eetgerei. In de tas voorop de tank zit eten en drinken voor onderweg. In mijn motorjack berg ik onze papieren, geld, de mobiele telefoon en het fototoestel. Ruim een dag voor we vertrekken, zit alles op zijn plaats. Wij regelen onze zaakjes graag ruim op tijd. Ik zet de motorfiets met alle bagage erop op de inrit van de garage en loop er samen met Michiel een paar keer omheen. Ik zeg hoe tevreden ik ben over hoe slim en stevig alles er op zit. Michiel knikt. Hij verheugt zich op het rijden. Lekker achterop. Hoofd in de wind en, zoals hij zelf zegt: “Naar buiten kijken zonder raampjes.”

2. Lot in mijn handen

De volgende ochtend staan we om half acht op. Ik zou wel vroeger willen vertrekken, maar zelfs rond deze tijd maakt Michiel nog de indruk zichzelf overal heen te moeten slepen. Voor hem is vakantie uitslapen. En daarna maar verder zien.

Alles eenmaal ingepakt, wil ik eigenlijk het liefst meteen weg. Om de maalstroom voor te zijn. De avond tevoren, wanneer ik me niet meer kan bezighouden met alles nog net een slagje preciezer op de motor te pakken, begint het al. Beelden over wat er allemaal mis kan gaan. Ellendige schuivers, met volle bepakking en Michiel achterop, glijdend over asfalt en tegen het harde scherpe metaal van een vangrail. En 's nachts zweetend wakker worden met maar één vraag: waarom? Waarom blijf ik niet gewoon thuis.

Gewoon maar vertrekken is het enige dat erop zit. Hoe vroeger hoe liever. We moeten die eerste dag een flink stuk rijden, voornamelijk over de snelweg, want we gaan eerst naar Boulogne sur Mer, een kilometer of vijftig ten zuiden van Calais. Vandaar rijden we via een kustroute die eigenlijk voor fietsers is bedacht, in twee weken terug naar Delft. Zo'n lange snelwegrit vind ik eigenlijk maar niks met Michiel achterop. Ik weet hoe vermoeiend het is, met het geraas van het verkeer en de wind om je helm. Ik heb nog nooit eerder samen met hem een motortocht gemaakt en ik weet niet hoe hij zich zal houden. En of ik zelf geen fouten zal maken. Bij motorrijden zijn de risico's nooit weg. Er komt nooit een moment van de

automatische piloot. Op twee wielen, met een gewicht van rond de driehonderd kilo en snelheden van boven de honderd kilometer per uur, blijft een kwetsbare balans. Vooral tussen verkeer dat daar weinig van begrijpt en je ook nog makkelijk over het hoofd ziet. Spanning dus, zeker in het begin. Voor we vertrekken neem ik alles nog eens met Michiel door.

“Kijk, hier achter je zitten twee handvaten. Die kun je vastpakken bij het remmen, als je voelt dat je naar voren schuift. Tijdens het rijden kun je mij vasthouden, gewoon hier”, zeg ik en sla mezelf op mijn heupen.

“Jahaa”, antwoordt Michiel en kijkt in lichte wanhoop naar een plek ergens ver boven mijn hoofd.

“Als er iets is, of als je te moe wordt of wat dan ook, klop je me stevig op mijn heup en dan wijs je naar de kant van de weg. Dan weet ik dat je wilt stoppen.”

“Ja, Jos”, zucht hij vermoeid.

“Weet je hoe motorrijders die samen rijden elkaar signalen geven?” vraag ik.

Hij kijkt nu een beetje geïnteresseerd. Wie wil nou geen motorrijder zijn?

“Dan gaan ze even naast elkaar rijden en dan doen ze zo.” Ik maak het gebaar van drinken. “Of zo”, zeg ik en ik wijs op de tank. “Benzine betekent dat.”

“En hebben ze ook iets voor gewoon stoppen?”, wil Michiel dan graag precies weten.

“Als je echt zo snel mogelijk wilt stoppen, zet je even je knipperlicht aan en wijs je naar de kant van de weg. Dan weet de ander dat je zo snel mogelijk van de weg af wilt.”

“Doen ze het echt zo?”